ב"ה

17 בדינו דמשיחא

✓ המלך עליו השלום מן לשון הרשעים בידך המשמש נמסר מן השבועה: מהו דאמרן להון (דף לה ב') הושבר פרה מגבורו והשליחו לאחר ומתה בדרכה, ישבע השובר שמתה בדרכה, והשליח משלם לשובר, ולמאן ישבע השובר, והלא השליח מעיד שמתה בדרכה, ונמסר השובר משבועה.

✓ ומצרף המלך, ולא הלך אחרי, דאמרי דינא קמא דבשובר נמסר בשבועה מן המזבח, והשליח משלם לו, ולכאורה אדרבה. אם דעתו כיצד הלה משמש סתרה בענין של גבורו נכון, ואם דעתו כיצד הלה משמש סתרה בענין של גבורו נכון, ובכל יש לשובר הוא לנמסר מצוה מן השבועה ישבע הוא לנמסר, ולא מצי אמרי השובר נמסר מן השבועה בלבדו שם אלא אמרו דלא נמסר לגמרי, דלעולם אימא הוא / השליח ולא אמר המלך מתה. עכ"ל.

~~ובמקום לנו אבינו שם, אך אם שייך בכמה עדות של השליח דמתה בדרכה, ונמסר אל השובר מן השבועה. לפי. השליח הוא [illegible] לגמרי, דהוי אמר עדיר דינוסה תמיד לשלם.~~

✓ ויש מקשים הרב, מהו הומר להון, דף לו ע"ב, שאמר שאסר לשאר תמיד, הרב שם מהמאן דר' שבועה, הרי לא מהמאן דר' בשבועה, ומאי תמיד, נמסר שאמר בדבר שבועה שהוא תמיד.

עקיבא

הלכה מי כי בתחילת ההלכה שבגלל הלכה לישבע היו, והיו אלה
ההולכים לשבועת הדין, ונתחייב זו ההלכה אמון, ואין אמר נוסף בתוך
אמון, עכ"ד.

ומן כל נלמד תרי"ג מצות שם, בשאר מאסר לשאר, מה שיש
דרגות הדין, והרי נלמד הוא לשאר דינוסה, בדם לא יאכל נוסף
בדין לשלם. ומתרבים דברות בתורה לתשלומין, בשם מאסר
לשם, אלמלי חייב ההלכה היה דינוסה כי שהיו לו נוסף
שלמים, נמצא השם בדרגת דמאיר דינוסה, ולזו נלמד הוא
שאון נוסה, כי אם במאמר שנעשה אך הכל נוסה. כי הוא
שם, נמצא בדרגת דינוסה לזו נלמד הוא.

ואיך, כי בכל נלמד תרי"ג מצות שם בדין בשם מאסר
לשם, לשאר דבשם נבנה להלכה דינוסה, נפטר מן המאמר.
ולשאר מבנה נפטר מן המאמר, ואינו נלמד להעיד שבור ההלכה
שנוסה אחרת אך המסורת. ומשם הסתלק.

וצריך בוודאי הדבר להקשות, ובמה יש להחיות להבין
כי הדבר, כלי הטן והקבוד ובלהבן.

~~אחרי~~ אבל בחלק הזה, סיון לא הלך, ולכן שם הוא בתקבר
ולא מסוגל, ולא שקרתו אשלאת (סור בשם הבעל), ולא שייך נוסח.
והעיקר בסבתו ההשגחה, וכן בכל כלולות.
כי השלב סקסי, מיהו היבום דאו מתנב שלאת ולא לישבע
משלם אין עד האסור בוסרל נמנעו מהבעל רוש מס בלא, שהבעל
לעבל, ומצה בן הש"ל דיון עד מעוד בוסר, הבעל דהלו תוב
שבועה ולא להשבע משלם.

והקבלה (סיון לא שם) תלק, דצה לה מתן. דהו הבעל דשם
שיון, ודע, ולא מאיר, דבר יון לשלם מעלם דמתנב שבועה לא לישבע.
ולא אלה הבא קם למתן, ועל כל דאלו כי אינו לשבועה קונה
אלא דמתנלה תוב (המתן) משלם דבלו לישבע, ולכל הה לה כך, כי
אם עד מסוע בוסרל משלאת, וכי נפטר מן השבועה, מתנלה בן
לבא חלב מתן לה. ועוב דהבו מסוע ליקח לה מלהב בקן אם
לקח מה המלאכן לתוב שבועה, שיון בן יוקר מה המלאכן משבועה לבעל
בהלש סת), ולא נמי מבי לולקח בהגיר קו אם לקח מה המלאכן לתוב
מתן, בבן משלאה, שיון בן יוקר אלמן מה בן משלאה.

ולכן - כי הקבלה סת - דחלו אלא משלם אלו לישבע, וכי אינו עד המסוע
הבא הלו בשבע, אלא חלבו בשאר שאסר לסלר, מלבד אלו לישבע ומשלאה

אך נוסף לכל חוב ממון, משום דהוי גזל, גם בגיטין ובמה בנין דין
הגזלה, דקי"ל גזל בדינו הגזלן, בלא שום מעשה משיכה וגישתבר הלא
גזל גם בגיטין ובמה מעשה נמי שיכה גישתבר, אלא הוי בגזלה
גזל גם בגיטין, וכ"כ בקצות שם דמחרים בצה, והיינו דינו ממון בלא
לא מסוגלת, רוש, ואלה כב פל דשוער שאסר לסוגר חוב.
ודלפי הבבר דחולין משום שגזל לישבע, גלא אלו הוי בקשבע, אבל
בחוב בגיטין מבלי גזל גם נמצא, בצה ודגלו אין אלו קם, דהבל
ממון הוי ממש כיון דגיון החוב משוך לגבי השבועה כלל, ובצה
שנה כ' הרוש דגיון אלו קם לממון ואבל הבבר דחולין משוך
לגבי השבועה ולא לישבע, אלו מסוגל בגיון השבועה, ומאולו נמי
ודק. וכ' הרן מה יש - יש, לפי הנ"ל ובהרשבא. X
ומה בקהה בלא סיב מגיה קו הקבלה דיש חילוק מגתילה
החוב ממון הבבר מדין משגזלה, דחוב אם בא בהדרגה, דלא בהעדר
אינו אלא נושה לגבי לבלא שבועה להשבועה אלא הקשבע, ודדינו
השבועה הוי בשלא לישבע מגתיב ממון ומשה לגו מחוב הדר
בקרא לממון. אבל לומר שגם הדין משגזלה בבר אין בגיון
חוב שבועה רק חוב ממון ממש, ולכן אין הדר המסוגל
יכול לנטרל, דלבשון כבר הוי חוב ממון, ואולם סיבת החוב
בא מחמת השבועה. וכ' מלולי חשן שם מס 187

X) ודבר, דלשיטת שם הרוש שם, משמע דמשלם מדין ממון שבועה ולא, משלם,
בנגיס הקן בדבר הרוש

ה

ובגלל כל הקהל הזה דבר לישראל כבר אין שום חוב שבועה, כי חוב
ממון, ולכאורה תליא בזה בין הפוסקים, בגלל לישראל, דבינו לשלם, אם
וכל התנאי לגלגל שלו שבועה של תביעה אחרת, שי' המלא והשן
והגם שכל הדברים בזה בין גלגל. מיהו הרוטבו אולי עכ"ל, וכל
דכולל לגלגל, והסברנו פנלינו בהיר דאמר בחס בלא, דעל ד' ג'
שבועה אחרת שבועה אם חוב השבועה אחרת אור השבועה, אלא דבנוגע
לשלם בדין ושבועה. אל דשבועה בנוגע אחרת השבועה, וכולן בשלם
מדין ועתה, לכאו' שבועה בנוגע.

ואולי מלה, לנו הקהל הזה, דבר לישראל, הוא כל חוב שבועה כי חוב ממון
ולכן לא לגלגל, והבאנו הכל דכולל לגלגל, מלבד שלם בגלל לישראל, יש
בא/ חוב שבועה אלו ענין השבועה, בדין לשלם, ולכן יכול לגלגל בהקל.
ומ בין מלגלו חשן, מו"ר הגאון, סי' ב', דכ' דהרשב"ש לגבי הכל
דבר לישראל, אי' לגלגל, ור' שלא סי' בדף, לכן כ' דיומן מה המסוים
כוסר בתנאין, והמגן הכל דכולל לגלגל, וכ' בגלגלת רוש דא
דגם בתנאין מהנו עד המסוים, ור' לע"ל בשם הקה"ר.
עיין מזה בקובץ חא, סי' ל

ולא דברי המלא והגם והשן הכל דהיבו דאיבה דינו משולם,
לכאו' דין לגלגל. כל דהמגן בלא דגם ה' לא אור מקלו, עבר מקלו בטלתו

(1)

זה אומר שגם בבטלן מבריא יש, אמונה של הבטלה, וחייב לשבור סביעה אמונה,
וכבלי של העבד אדון בלבלו סביעה, ואתם אמרו בעינו ולדע, ולשלם של הבטלה
אדון שעוזלה, ובלבלו סביעה של העבד, גם דאמרו התם בסומן ברו של הבטלה
ובמה של העבד, כיון דסומן ברו של הבטלה והוו אמונה וחייב סביעה של
הבטלה, ובלבלו שלו של העבד, ואמרו סמא של העבד, לכן אמונה.

~~[illegible]~~

בעניין עדי המסוים

(9)

הגמ' אין נשים כדינן ונה מהו דאמרינן (מס' שבועות דף מה ב) מכל דברוהו סברו המקיר אבל חברו בדברים, אי"ב להחזיר לו בדברים, בשטר ב"כ לחזיר לו בדברים, שכולם כדי לנסר מעבודתן הוא בלו עדים, ונמצאן הנפקד בשבועת זומר התחרתי, והו מ"ב, אל שטרן בדי מהו נמי, מיגו דנמצאו דמהימן בשבועה, כדאיתא דמס' ב"ב, דף ל'. אלא מיגו דמשום מהימן לנסר מן השבועה אומר אמר בדברים, אף יחזיר לו בשטרן מן השבועה, אל דלו קשה, הואיל הוא התם ובכל דבריו המלוה אמר חברו בדברים אי"ב להחזיר לו בדברים, שקר נמי התם בדברים, ונמצאו בשבועת המלוה לו, הוינן אלף עד אמרת ופר'.

ובנקבלת הקרבן שם הגמ' שם, מבין בדברי המרדכי, המובאו בשם חות סיון פל סע' ו' ובמהרי"ל שם, ולכן, והו דאמרינן דמה המסוים נוסרמן השבועה הוינן דלון בשמעון הנתבע טענה אמרה לחבירו בלו מיגו, אבל אם אין מאמינים לו אלו מכח מיגו דשמעון טענה אמרה, בדין לשבע כאילו טענה הנאמרת (מרדכי ב"מ תקה). ומתרבא קו דדינו ונה הכל.

ובתיבלת שם, מס', ולכן דאלו סברא הרב שנר דבריו דמה אלו מכח מיגו, ובשעת טה ובלו לשמעון ליכבו עד המסוים, ואולם הכ שמעון טענה לו הכ חייב שבועה, משה לא בשעת טשמעון עבשו

חיוב שבועה, דהיינו נאמן אלו במיגו דמסתמא אמרו שחייב שבועה. (עמ' ס"ג ס"ב)

ולפי הנראה צריך סברת הרשב"ם, כאן, דוודאי עשו, ולכאורה הרי העמידה הסביר הטבע סברת
המהרש"ל וכ"כ הקצות, שאולי רבי שמעון, לאם בא, רק ב' ב', דהרשב"ם כל דשיין מיגו
לא קלו דיולד דגל לשקר. כך שלם הערבה כה הסתנה שהיו בסתנה נאמנים, ובכן הם
נאמנים בשבועה הן בהתחייבו נאמנים בסיוע שבועה, ולגבי שניר אחרים. עד הנסיעה שנוסרו
מן השבועה, כאלו שהיו בוטרו בסתנה נאמנים עדות ע"ד אמת. והמהרש"ל כל דמיגו הוא מסתם דיולד
ואת לי לשקר. ולרשב"ם הטבע. (שאולי רבי שמעון, אם בא, רק ב' ב')

וטעם המהרש"ל כאן דמיגו הוא דעדיף שוודאי אמרו אמת. הלכן אינו ופרנו לדבר ביולד בוודאי אמרו
דעדיף כי בסתנה הרגיל, אם יש לו עד בנסיעה לקבל מן השבועה מוכר לסתנה נאמנים ומחייב
שבועה (בי בסתנה נאמנים ליחיד עד בנסיעה), ולגבי סברת הרמב"ם. וכ"כ.

יש מה בא ועולם עדיף המס"ל

בחיצונה יש המה בא, בשעה שהם אומרים אין יש לבן עדים, חולקין בלא שלום,
כי בהא (תלי סי' ל) הוא דקאמר, יש לדם עדות, אלא לבשר לנשים ועלמים.
א) יש לצד אין עדים כדברו דבולה שלו, אם לא מדברו, ובכל חולקין.
ב) יש לו עדים, בשעה הקדמה יחד, חולקים בלא שלום.
ולפי לכאורה הה עלו דמאיר דשעה הקדמה בחד, חולקין בלא שלום, ואם עד
המס"ל, ואין דקאמר עדות לאין, ובמקום הבא יש בא (אי תרוה דלא יש בא)

ולפי אלו אי הלכה, יש לאחד אין עדים דבולה שלו, אם לא מדברו, ובכל חולקין בלא שלום,
לכאורה לפי הסך, סימן לפי סהשלו, דאין כתב עדים המחוסים, אלא אין עדות,
אין תשב שלו אלא אומרים, אלא הסת, ונבלע.
אי ביה (תלי סי' לה) לא הלכה בהמה בא, לא הלכה, דעם בחמלל אלא בושר עלם ולא בושר
עבד (אלא כתרוה בא הלכה דבחמלל, אלא בושר עלם ולא בושר עבד), ולפי הלכה המלה שמתיהם
לא הקדמה, לא אמרינן עדות הם אלא לא אינו דה בעדה, ובלאה הוא עדות.

לדברי הגר"א, הרי בשניים אלו אין, כל אי מחשב בתרי, ובשבעים עדים המעידים שבולה
שלו, כל הרבי שהיו מחשב, לו מהני עדותן מהר, דהוי עדות, ומה כל הרבי השני
ובתרי מחשב מהני עדותן, ואיה מהני עדותן בשלו כולו בלו שבועה, דלעדות משבועה, לא עדות,
ולכן הכא כל חלב ונעלם משבועה, אינו כשיש עם לשני עדים שבולו שלו, שניה מלקין בלא
שבועה, ולכן לומר אלו תרי לדבר תרי, כיון דכל כך לו מהני עדותם כך כל הרבי. דבתרי
הוא דבר הוא כשאר עדה, ומתולה מחמת בעה הרבי עדות כמו שעה, אומנם מה הרבשלנים
מלקין כל הגר בעה, דבמתן לו מהרינן בעדה עדים ולו כשאר עדה.
ביהכל (חלק ס"ו)

(1) (2)

אם סרוף הרוח יבואו עד, הסרינה לו ישלם.

הקרש איתר הביא בשם אבא הקרטקי בצרי, דאמרי דאם סוטה
דף ב' ב', דכל מקום שנא עד, הרי כאן שנים באשה, עד שיבחר
לך בעבור עד אחר, אלא כוונת הכתוב יבואו עד הרוח ינו עדים
שסרנה בעוונם. ובגמרא, דהלו דמר הקש בבא, דאלו האמר נוסר
מן השבועה, ואלא דאמר תבי עדים, בתבו סלו, והוציא מצה דעד האמר
אינו נוסר משבועה, ואלו כבעלת הרשע. וכו'.

ובשמן בלי שם, מבינים דהרשע דהן לא לשון הבריתות דבריו
דהבו עדים, ואומרו לו סלו עדיך האמר.
ונראה לי הקרטקי דאם בא בלא דף לפי שלא בעלת נעלמים הפקדון בקום
עדים מבוים, אינו נאמן משבועה אלא בפני דהבו עדים. אלא דכוונת
אמן דאם אמר אלו בפני עדים, ואלא לא דאמרו בהלך שבדין אלו
עדים, ומדשבר קו הקרטקי הלא מן הבעלים דאמרו בהלך דעדים מבוים. יר
מלבד המקרא אל

ובפ' בעב ותוספת דהקרטקי, חד, פי' לי כי לרשב קושיתו לא הקש מן
הבעלים, ומן בבהלו, חלק סומן לה סקדי, אלו תנורה בדון מו שתתיבר
שבועה, ומתבע לקלו טלו שבועה אחרת, ולולא בא עד האמר ונפטר
מדין השבועה, אף נאמר כאן שנפטר מדין השבועה, מאחלו בטלת שבועה
הקלקלו, אלו דנאמר אלא דנפטר משבועה מכח עד האמר, אלא מדין חובת
השבועה בוודאי, ומאחלו אלא הקלקלו קיים.

ובעזרת הערך ג' ובהמשך, בחלוקת הדגים בינה, דגים הגיעו אליו ונפטר משבועה מבינם
רוב הפסיד, כביכול לישבע שבועת הקלקלה, דבר זה ונפטר מעיקר השבועה,
הוא משום דהתרך אחרך בנקיה שבועה, ואם הרגיל כאילו נשבע עיקר
השבועה לחוד, שאבדון אותו שבועה סקלקל לגמרי, כיון שבבר נתחייב
בה, x)

ג' מעלה בסוגיא תי' השאלון בשם הרשב"ם, כאן דבנקום עיש המלה, דשבועה אחרים,
אינו נגמר בשבועה, ובמי הקנו אין אדם שמוקפה, וכאילו לא מהני אלא,
כיון דבשלמא עקב שבועה הרבה אדם, לא מהני אלא, אלא אדם משבועה.

x) האשן דבחולא סי' בדר' אמורי הוא נתחייב שבועה וקלקל לגמרי אחרך, ואעפ"
דנשבע לא העיקר, חייב לישבע אחרך לא הקלקולים, ולפי נראה לכאורה
דהוא דומה לסי' דבדר, הבינו אדם שאין נגד, דאין לישבע שלא כל
יד (אלא דשלהו הוי מדין קלקול), בלי הסוודה בהבינו אדם (השאלה) תיכף
קודם נפטר אדם לא חוקהו בר לישבע השאלה שבועה, ואעפ"ל אם
בבר חייבהו ביד לשבע לא ל' השבועה, לא מהני הערה שיהא אחר
ומאמר לישבע לא הקלקולים, מיהו בשל סוגי הדברים ומשאר דבר לאונו
לפטר, ואל – כ' בהמשך לא סי' לא אולי – דנראה ותר לחלק,

(יג)

בדומה לכך קראתי רק אם נבדל של העיר, כיון דמקדים היה שלום תולב שנאה, ומאחרי נתחייב של
הקלקלה שם אם שנבדל של העיר ואבל אם הביאו עדים, אלא דהביאם אחר גמר הקלקלה שלו, אמר בדעתו
עדים פרחה שנאה שהיה שלום, ואחר ליבוי בעל הקלקלה, ואלא יש מקום לומר דצריך דין בהביאו
שני עדים, אבל אם הביאו דין אחד, בלא עדים מבעלה, מכבר נשבע של הקלקלה, ואלה
נקה הנסוקן ובבריאתא שני עדים, קיים אחר נסוד שמעלה כל המשבועות, עכ"ר.

בס"ד

יג

לא והשבו – בא אין בכל זה

ל"ל, דאין בכל זה, אבל מתוך שם, השאלה אם הגרה, שאלה חבי הלם לשבר חבי הלם, שאלה הלבה הלם לשבר לאחר, אבל אחר ושכר אחר ואתה, האשה אולם שאלה אתה, בלם שהיתה שאלה אתה, בשאר שהיתה שאלה אתה, והלה אולם אינו ודע חייב, ובקמ"ל סם, אמרינן שאחר אינה אתה לי בידן והלה אולם אינו ודע חייב, לאחר תהלי תנבתא דכל, דהיתה אתה לי בידן והלה אולם אינו ודע, רב הונא ורב יהודה אמרו, חייב, כל דהלה אדרי בקשר ועזר. ואבל הקול בכל דאמר בקשר, ובכי שמע לגוי בכי שרון. ואמר דבכל הלו בגולה אלא אם נתחייבתי, דהקול בכל דבקשר.

ומן הכי דברי אמר דאינו לגולה אלא אם נשאתין דהקול דחייב לבעל, (בין דף קיח ע"ב) והא הכי אמרה שאלה חבי הלם ובן שאלה הלם, אבל שאלו אם אתה לגבה לבעל צון שאלה ובקשר, אבל שאל כשאתה עדיין לא עבר צון השאלה וחייב, אבל הלו אמרה אשה אצל ליה, ובשאולה אלא אם עבר צון השאלה כשאתה, הלו בגולה אלא אם התנתיה אם לגול, ולל דאסיקנא דאמר קיל אקשה דשבר אחר ושכל אחר ואתה אחר אתן לגול אינו הילן נתבע אלא אם נשאה שכל עליה אל לגול, דהיינו הלה גולה אינו ודע, אבל אבינן למימר דאריש קיל אקשה דשאלה חבי הלם ושבר חבי הלם, סתמא קתני, ולא מכרת אלא אתן למימר שיהא חבי הנאן בן הלם בשאלה אל הלם הנאן, ובכן אלא אם אתה בצון השאלה

אלא בשאלה איך ידע, איך מודע בשאלה כלל, ושניהם פרים.

והקושיות הללו, דינו איסרן, לפום הרמב"ם כל הנסים היו
דהינו להן אביהן פרה שאלה וכרי מוכרים לשלם מנכסי אביהם מפני
שנכסיו נתחייבו משעת משיכה לאוסיה. (וכל האמור לעיל, לפי הרמב"ם
הקל), אבל לפי הרמב"ן הנסים היו דהינו להן אביהן פרה
שאלה, הנסים הקשורים באוסיה מפני הנכסי אביהן לא נתחייבו,
שלא נתחייבו הנכסים עד שעת אוסין, והיינו בשעת אוסין
לאו נכסי אב נינהו שהרי מת, מצינו למיתה דמן תלמודו, אלא
אם תבא יום המסון בשאלה וכן יום המסון (בשאלה), דבין
דאמן הוא אוסין משעת משיכה אלא משעת שנאוסין, והיינו אינו
אדם אתי נאוסין, הרי הוא כאומר אלא אם נתחייבתי לך הנקדר
אלא שפרין אומר תויב. והרשב"ן כל כי שנסים הרב (הרמב"ן)
כל איך, ואינו מתאור מה שנסים הרמב"ם כל (ע"ז פה ב"ב ע"ב)

הוצרך לפי הקל, אם משעת משיכה נתחייב, הוי כאומר
אלא אם כמאמרן נחייב, ולא משעת אוסין או משעת נשיאה נתחייב, הוי
כאומר אלא אם נתחייבתי הקדר וכל.

אולם הרשב"ן כי דעם לאלה משעת משיכה מתחייב באוסין, ולא
הוי אלא דעבד אלא אם נתחייבתי (כשיש לפך אם הי' נשואה או אוסה)

ובכל המיטבים: דאינו למד הדבר החולה שאינו מחויב משום שיבה, לאו דמחייב חולה אמור לאלתר, דהיו ודאי כל כמה שהיו בחיים, כל היום דאיתא בהשתא דאריה איתא ליבא על השאר שלא חולה, אלא לומר דכי נענדה אי נוגעה, אם תעבדו הנכסים למנכי משום שיבה, וכמו לאי סאבר נכסים בינתיים ובאו עכלו. הלכך אפילו למד משום שיבה, שנוי מנסר כשאין אלו אלא נתחייבתי.

וסברת המיטבים, אפשר לנמשך בתרי אנפי (א) נמי דמשום שיבה נשתעבד לשלם, מיהו בחולה הוא בתרתי אי יעמד לבסוף, ובשעה סמך אי הוא נשיאה אי לאו הוא סמך בעיקר חולה אלא נתחייב אלא לאו, ואמר מיפני אלא אלא נתחייבתי. (ב) אלא כשנעמד לבסוף, אלא מתחייב חולי הקנוף שלאי בשעת הדיבור, כיון דהנכסים נשתעבדים לכשאין כל החולה שיחולו אגב בשעת הנסיעה והנסד.

והקבלת (סי' הכ"ו) כי דאלא המיטבים אלאלו, מלבן הוא דוכב לשלם, לעניין אוקמו ולמאן, אלא כשאלו בשעת הנסד, (ולא דמי לאבן דמשלם בשעת הקבלה), ואי סלק בכל (אות א') אלאלד משום שיבה, משתעבד שמעוד הקנוף בחיים. ועמי הלוה לגמרא בשעת אולה מי נעמד לבסוף, מיהו אלא ניחוא (אות ב') דהשאר מתחייב לכשאלו בשעת השיבה, אלא דאיכא תרתי, מלא כיון דהוי חולו אל תרתי אם יעמד לבסוף ובשעה סמך בנשיאה, הוי סמך בעיקר החולה. ולפי דרך אלו, כמו לשלם כמי שעת הדיבור. (ועיין קדה בלא סימן לא)

(וכ"כ בקבלת סי' שלא)

בקונע לפי הרמב"ם רק בזמנים מתמיים אמנם מציבה, עלינו להחליט
הנשמה בשם אמתי, רש"י ב' ובלהן.

אמנם אמתי, רש"י ב', ומה רבינו הגיע להן שניהן פרה אדומה
משמשין דה כל ימי אולדה, אתה אל בעונסה (ט ימי אולדתה
ט ימי משך הזמן שנולדה אריהם מן הנמלים – אין חיבון בעונסה (דאינה
למו שנולדין בינתו עלה בכלו.

בסבלהן שם אריהם הם, וטבלה ונטלה משלמן דמי בשר בצל.
וכ' בהעלונים, ואמרו אינם חיבון מהן מציק, ומודה התוס' (בלק דיש כ'
המנינא, ובן מס כל כ' הסובר את הנמלים, דבש הארם מודה
לדולם נתוב אתן בעונס. מיהו אונס אמור כי הוא בפרי ולכ' ארם המנין.
ובן התוס' הבינו מוד הוכ' תוס' בלק ל' ל' אבי ישן) ובן הבינו
הוו מלמס בלק הקב"ה נתן בס ב', אבי טבא אומן שקלקל
הבן דעביד בתרם, ומסקנת התוס' דארם המציק בבטן
אבידה, ופטור בבטן תינבא. ומקשה התוס',

וכ' הרמב"ן הארם המציק ואינו מונס בבטן אינבה, חייב.
נסתלק לבאור התוס' הלל, חישב הרמב"ן ומיקש.
נמצא כ' התוס' הלל פטורים הוכשים, משום דהוו אונס גמור,
ולא ארם המציק. וכ' הרמב"ן חובב פטורים הוכשים מהן מתמיד בכשר
אין מי הן ארם המציק ומטו, וכשים הבאותו מתמיד בכשר התינבה, נקבה.

הינו לה לון שניהן אחרונה בסיס מחברון לשלם. איבוד המתנו לה ארישל
ואיבוד המתנו לה אסונה, אמנם המתנו לה ארישל כשם אסונה.
(איבוד המתנו אסונה, להיות הינו לה מציה אחרונה אחרונה בסיס
מחברון לשלם, ולמרינן המחברון בעולמה, הישב תרבות בסיס הבעלהון
מתוך משרת באולה - השם) כשם אסונה, כשטבעות ושטוה - השם)
~~לשלמה בסיס לנה, אמנם המתנו לה אסונה (המשך~~

ולמלכי הלון, הבשרה והשמה בהבא שמשה המשרה לה מלכין
הלה בהבאה המלכה שלה, ולהרון המשרה באולה - השם.
ואיבוד המתנו לה אסונה, המשרה בשבעתה, אלה הינו לון מהבון אחרונה
בסיס, משלמון תשלומו אולה, אלה בעון בהשמו לון לחיקן, אבל
ארישל, אלה אתה לה מתחרה לשלומו, ולא מחרינן בהשבעתה
בסיס הבעלהון משרה באולה, והמרון הלון הבאה לון שמה ~~לה~~
לה המשרה באולה המה שלומה תשלומון הלה המשרה מלכין ומלון.
ולהבאה שמשה לחינה ל לשלמה הלחמה - השם)
ותרה אבל, אך ומלה אלה הסונו נמי בשבעתה, ואמרו אמשלמון
בבינה לון אחרונה אחרונה בסיס המו לה לתמיש מבל הלים.
גון הבתים נמה בה הבא, אבל לו לומר לחנו שמינה שלו, הלבן
~~המשלם~~ מחמה לבמה בה ותמיד הה בבינה שמה ורם נמרנו
בבסו (תלים סב).

והרמב"ם פסק כתשובת שאלה בתמיד שאינסין. ולכאו' הקשה לדם מדברים
פרה אדומה ומתה אין מיישבין באונסיה. תשובו שהיו לו אשה שבתה ושלה
משלמין דמי בני בקר, ואם הקשה לדם מדברים בפשיעה ומתה אז שבתה
משלמין גם דמי מקבסין. (כמבואר כאן מה שאלה הה)

ואולי הרמב"ם פסק כך לגבי הדין, בפסק ראשון היתה פרה אדומה שבא
ולבתה שבבר דרך לנבלה, פטור אף מן הכפל שהרי אינסור שבר ומיסור
גנבה בשוים בשוחט, ואם אין לנבלה אין שבתה ואין מתירה"
חשיב ה' הרמב"ם שם, דהיכא דהיתה שאולה ושבתה שבבר, פטור אף מכפל
אבל הוסיף שבר ומיסור לנבלה בשוים בשוחט לנקבלה ומינסר אף מן הכפל
ומינסר דמי מן הקרן, אף דהקרן נתחדש משעת השאילה, הרי משעת
לדבריו דבר הרמב"ם בתשובה השאולה משעת האונסין ולא משעת
המשיכה. (יתמה ה' שאלה ופקפון הה דינן כן
בד' הראשונים ובקרקע)

וכ' הקרבן אהרן בתחלת דף ד' ב', לדברי שאר בגמ' בתחלת
דאיכא ודברי נמשל. הלשון ולדר פ"ו משעת מדיבה הלו דתמיה לה בחלק לגבי
הקרן משעת שאילה נתחייב באונסין, קמ"ל. לולי נמשל, קמ"ל דמתחייב בשעת אונסין.
אולי נמשל, קמ"ל, אף דמתחייב באונסין משעת שאילה, מ"מ פטור מדאה, כיון
דלבו חולה קרן דנבלה, מיקרי אינו אין לנבלה, כיון דחולה קרן דאנשה ליכא,
ולכה אמ' לדין הוינן דהכא, אבל לדה דלה משעת משיכה מה דפליגי דהכא
דמדברי הכא מדבר בכל דשאלה חיב משעת שאילה, ולא דפטור מקרן ובכל.

ובהא יש כ' דהראיקם הי' לו אז אמרא קדמא והנעם הוי כאן שלמד
דהאי הנעבה ובכל אישי הוסר.

ומחצוך הקרעקאי שם, דכוון מלא יען כתנשבה דשמת דתיב קין בשדמים
הוי מישן שבר לקין בשדמים, ומאמר בינבים דמצד אולה חיוב בשיבת אונסין
בלקוי ובולוי, ומצד חיוב קין דלנבה התיב בשיבת ונגנבה בלקוי
ובולוי.

והביר דבולי פרה בתולי וטבחה בתולי לשם לנבה, דחיוב דלה הלו מצד
דחיוב קין בשלה, אולי דבטביחה לשם לנבה כיון דהיבר קין שיבי
מעיקר הוי הטביחה אלא מעין לנבה, ותוך לנבה ומוך טביחה בדרך אחת.

לכ' מאיר הקרעקאי, לישנא דברבה לנב וטבח בשבת לטור, דלא חיון לנבה
ומהוי איריוי בשבת בשבת אונס טבח לגמרא בלא גל, כטור, דהוי
לבוי מוך בלנבה. ומצדש הקרעקאי דאולי טבחו בתולי, הטבוחה מצמו הוי
לנבה וטביחה, ואינם פולי כיון דלנבי תחילה איין לחיוב של הטביחה
מעלם לנבה, דאיון לוב אחר הלנב חיוב, דמאי מעמי דמנב מאר הוקם
בזו ש הלוי מצמו מצד לנבו, מ"מ כל כיון דהלנבה הי' בשבת
ולוי קם בנשבון לאיין חוב דקלבדמ, לוי נעשה לנב בלה, ומאי
דשולי פרה תמי וטבחו בשבת, דמצד טבוחה הוי לנבה, הוי קלבדמ.
ומצד חוב השולה מ"מ מיקרי אינ מיון לנבה, דהוי ליבוי חוב
קין מדין לנבה. (ומקשה ///) מה איכא לשי' בחס בלא הי' לבוי מסוכת, דאינו בנשבון זהו מעוף קנינו אצולת ששי לאצלן. ומן פלי לה מוטבון
כיש כ' המשקיד, דבגוד הוי בנשבון, דלבוד שהו קנוי לבולה.

יח

לעתיד לבוא, בזמן שכל האדם, היינו נפש שאולה וגופו וטבעה בשביל דין
לגבה נפשו אף מן הכלל, שהרי אי אפשר שבשר לאיסור לגבה בעולם באותו, ואף
אין לגבה אין שביתה ואפירה עכל. ועוד, מומרים כולן, כתעלו דף לד ב.
ולכאורה למה היה להם הטעם הזה אין לגבה, אלא המיתה נוטרת לפי
מעשיו בלה. וכן וחבה אצלו כבר כל כגון מיקסרי ומשקם, ומל כן
בריבים לומר אם אין לגבה (הקרן) אין שביתה ואפירה, אבל לני מנו
דנפשקינן, לפי כי אם בפסק הראשון נמצאה נעורה בתולה הייל, דאין לו
קנס נוטרת המיתה אל המלך מיתה בלא נפש, דקלדא.
וכי תאמר, פרשת מנפשים, מצינו מדה, דהמוכר כל האמור שמיל.
וכי תאמר, כל דאתמי בקרן מחמר קרן שאלה, ולא משלם בתורת לגבה, וכולן שמרים
הוא שבעה דין לגבה ולא בדק לאמינו קרן ולא מיקר בוון דקרן בריון לשלם
מחמר הבעלה יאמר בעה"ב מנפשו נמרד בכל ולא מר מישלם כל דלא
ומאי הקרן מנו שלו לשלם כי אם הקרן לא לתמיד מיתה. אין בהמה לה מינו,
כיון דאין לגבה אלא פלה, ובקבלה, דאוף הנפשה אבל כל ולא, הלו אבד
קלבדא, ואם מנפש לא מפקי מיניה, כדקתני לעני אחרנין, ואוף אבד אם אין
לגבה לגבו פלה, כיון דלא מתמי קרן, רק בנפש, לפי כלל מנו פלה,
אוף אם מנפש הקרן, אם התורה לא חייבה כלל פלה סוף מיני קרן ברה.

וכי תאמר עוד, כל האמור לעיל, אם נמצא הרי בא דקלדא מהם מנפשה
אף בקנס, אך בקנס, לא מהם מנפשה, כיון דנפשה מן הקרן, לפי לגבי ודאי.
כי אם בקרן, כי הא דהם מנפשה, כי חייב לגבי ודאי (דקלדא), ובקנס לפי זה.

ומה בתבור, רק לגבי עבודת זרוע. כיון דבריר אין מתחברים אותו שם מאילו איננו חייב כלל, דהטעם ישראל אלהים בי, דקנס אינו אלא אלוה שלם בלבד. ולו דאבדה פב מה דנבה הוה, ולו לגבי שם ~~[illegible]~~ דהעמדתו מס מבור רק הי' ג' ובנקי. (הגלוי ופלגו)

הבטיח לו בתנאי שיקיים את מצוות אביו של הקדמוני בתנאי לא יבוא,
אבל בגלל שקלברמה בעצם קיים התנאי של חיי ממון, אז אותו קלברמה
מסר ראבלאר דבתיה זו נבת סולת ושבתה בסבר מבוגר בגמ' היו מעשר
משיבה מעתיק בזולנסין ושנים חבר אל בהבאה ואילו בעשרה הטבתה הה
קלברמה שהבא בשבר, ובדרך אלינו אין מעשר משיבה מעתיק בזולנסין מאת
שיעבד שלהו בתנאי אין בזולנסין אלבר, לכן כלה לשון מה שאלה, הפרוטסטנט פט
אמן שהבראה קיימת לגו מיתמיב ממון, ובתיב בנוסח היו בשה שנעבדה.
ולכן אפשר שאמר קלברמה אלינו אין מעשר משיבה מעתיק בזולנסין
(כי בעיקר בזמן תקופת החיבור).
אך קבה בתנאי שיאמן לו שיקים שאלתו הלבה להקיל בלבד סוגה, אך
קבה גם דבר אחר לקיים אותו.

ומלבד סיבת הישרדות של הקתוליות הנלחמת בעיקר תקופת החיבור היו
כן בעבר הבורים נוסף, ~~בעזרת הקתוליות בעבר לכך שם. בעזרת~~ עוד בס דברי
יחסנות בעמוד הגמ' מבוא שלא אין, ומישהו קרא הפרוטסטנט שם, לכן תיקון
של הקתוליות, ובעם בעיר בוטלן בדרום. ובעבר הקלברמה בעבר קיום התנאי
הלו בבולנו בוטלו מאד ולא היו בקשת מולנו, וכן בעבר בתנאי שבקלנו
לבולנס, אבל בבבר הבעת מולנה, אין מעשר משיבה מעתיק בזולנסין, אלבר הקלברמה
לא לחבר הבאיבה נוסחה תקופת החיבור מעבר אינו אין הבולנס לא יכל,
אלא אונס הבלבל חייב בטלנים אבל אינו אין הבולנס בקשת מולנו, אלא חייב
בזולנסין. ולא הוסר לנמלא, וכן בתנאי שיש אבי קנס הבולנס.